

שלי ישמחו אם הרב הראשי של באר-שבע יהיה בחגיגת האירוסין.
הומן חולף, השאלות ניטחות. לפתע הוא גוחן למגירה, שולף משם שלשה דפימכתבים שונים. אחד של המועצה הדתית, אחד של הרבנות-הראשית באר-שבע ואחד של בית המדרש הגבוה לנגב. הוא חוכך מעט בדעתו איזה הוא הדף המתאים במיוחד להודמנות זו, ובורר משושימה בטופס של הרבנות-הראשית באר-שבע.

מצייר

כל אות

אני רואה את העניין כמונה כבר בכיסי. הוא מתחיל לכתוב. לכתוב? לצייר! כל אות מעשה חושב. נושך את קצה לשונו ומשרטט בדיוקנות כל מילה. גומר לכתוב פעם אחת. קורא הכל שוב בעיון ומחליט. לא. קורע את הדף. בותר דף חדש — הפעם של בית-המידרש הרב גבוה ומתחיל את הציור מהתחלה. אחרי התעמקות נוספת הוא מניח אותו הצידה וחוזר לשאול שאלות. אחר כך מור ציא מעטפה, מכניס את האישור פנימה, מוציא אותו שוב ונותן לי את האישור לקריאה. אני קורא לאט לאט, שואל פה ושם כדי לחזק את הרושם שעברית זה הצד החלש שלי. גומר, דוחף את האישור עמוק לכיס, אומר יפה תודה רבה, שלום, קם ויוצא מרבי לבנון. האישור בידי. עם אישור כזה אני יכול לגשת לכל לישכת גיוס — ולזכות בפטור משרות-צבאי הי מגיע לתלמידי-ישיבה מן המניין.

שמח

בישיבה

אני פונה ללכת לישיבה. היא שוכנת בקירבת מקום. בנין אפור עם חלונות צבעוניים ליד שכונת הצריפים בבאר-שבע. אני מתקרב לאט, ביישוב הדעת. כיאה לבחורי-ישיבה. מבחוח אני שומע קולות המולת צחוק. מי אמר שבחורי הישיבה אינם חברה עליונים? רעש, צחוק, אפילו ביטוי שהגניר לא סובלו נשמע.

אני עולה בהיסוס על המדרגות. ומתי אום כולם יושבים בשקט לזמדים ומתי פללים. אני נכנס, מנשק למוזוה, ומתי יישב בצד.

חדר מלבני בצד ימין ליד הכרוז לנטי לת ידיים ארון ספרי קודש מעץ חום. ליד הקירות ספסלים ושולחנות ארוכים. על השולחנות נחים בערבוביה כלי-אוכל, טליתות ותפילין. כולם ממשיכים ללמוד ולהתפלל. אני נכנס לשיחה עם אחד הי בחורים. מספר לו על רצוני ללמוד בישיבה.

הוא שואל שאלות ואני חוזר על סייפור הכיטוי. בינתיים מתחממים השאר, מפסיקים קצת להתפלל ונכנסים לשיחה. הנושאים לקוחים בעיקר מן הצהרונים. אחד הבחורים, לאחר ששמע שאני מאר-נגטינה, מבקש לדבר אתי ספרדית.

זהו. כעת נפלתי בפה. ברגע האחרון אני אומר לו: „אני מבטיח לאמא שאני בי ארץ-ישראל לדבר רק עברית. אם אני לא לדבר עברית אני לא לדעת עברית.“ הבחור טופס לי יישר כוח על השכם.

בתלמודים. על-המערכת שצילם תמונות אלו, התחזה כצלם רחוב שנכנס במקרה לישיבה ותמורת „כל תמונה לירה“, היה מוכן לצלם כל אברך על תלמודו. לאחר שעזב הצלם את המקום החלו לחשוף כי נשלח לעקוב אחריהם מטעם צה"ל.

בחור ישיבה ליוניים
הזה, יושב ולומד דף גמרא. מאחוריו, לצידו של ארון הקודש, יושבים שני אברכים נוספים המגלים יותר עניין בצלם מאשר אריק כתב „וועולס“

כל תמונה בלירה
יש לו תמונה של כולם. מה אתה חושב לך שהצבא צריך לשלוח סתם צלמים? — יוסקה, הוא צילם אותך הרבה פעמים. בטח רוצים לקחת אותך לצבא! — מה פתאום שיקחו אותי? שיקחו אותך הלוואי!
— מה יש. או תלך לצבא. זה לא בית סוהר. צבא זה לא גורא כל כך.
— אז תלך אתה לצבא. גוי שכמוך, לי אל תאחל דברים כאלה.
— צריך ללכת לעקוב אחריו.
— אני חושב שהוא בא פשוט לכדיי קה. לא לוקחים ככה סתם אנשים לצבא.
— אנחנו בחורי ישיבה, לא? מה פתאום שיקחו אותנו לצבא?
— בטח באו לראות מי לומד ומי הלך לעבוד. יתפסו אחר כך את אלה שאינם — וישר לצבא.
— בגלל זה אני לא עובד. מה אני צריך, שיתפסו אותי לצבא בגלל כמה ליי-רות?

ביום השני לשהותי בישיבה הגיע לישיבה צלם-המערכת ושאל את תלמידי הישיבה: מי רוצה להצטלם, כל תמונה לירה.
האברכים התלהבו מההודמנות, והירבו להצטלם. לאחר שהצלם הלך, התחילו לחשוף והתפתחו חילופי הדברים הבאים:
— צריך ללכת לעקוב אחריו, אולי הוא הולך ללישכת הגיוס?
— הוא לא מבאר-שבע. אני מכיר את כל החנויות-צילום כאן. אין פוטו-הדר בי באר-שבע.
— אולי הוא מרגל.
— מרגל בישיבה? מה יש לו לרגל כאן?
— הוא בטח מהצבא. הוא בא לבדוק אם אנחנו לומדים תורה או לא.
— אז בסדר. שיהיה מהצבא. הוא מצא אותנו לומדים תורה.
— הוא לא מהצבא. הוא בטח רצה משהו אחר. אם הצבא היה רוצה אז לא היו שולחים בן-אדם עם מצלמה. יכולים לשלוח איש עם מצית. הוא מדליק סיגרייה

הרבנים הראשיים
במרכז, רבה הראשי של באר-שבע, אליהו כץ. משמאלו יושב הרב הספרדי של באר-שבע שהודמן במקרה לחדר בו התנהל הדיון על האישור, בין הכתב לרב כץ.